

הכשרת האוונגליסטים בבית צידה

החל ב-3 במאי וכלה ב-3 באוקטובר, שנת 28 לספירה, ישוע וקבוצת השליחים שהו בבית משפחת זבדיה שבבית צידה. במהלך חמשת חודשי העונה היבשה תוחזק מחנה עצום על החוף בסמוך לבית זבדיה, מחנה אשר הורחב עד מאוד על-מנת לאכלס את משפחתו ההולכת וגדלה של ישוע. במחנה אשר על החוף שהתה אוכלוסייה שונה ומגוונת, אשר התחלפה כל העת וכללה מחפשי-אמת, מועמדים לריפוי וחסידים סקרנים. מספרם נע בין חמש-מאות לאלף וחמש-מאות. היה זה דוד זבדיה אשר פיקח באופן כולל על עיר האוהלים, וסייעו בעדו התאומים לבית חלפי. המחנה היה אות ומופת לסדר ולניקיון, כמו גם להתנהלות כללית נאותה. החולים מהסוגים השונים הופרדו ואורגנו, ונמצאו תחת פיקוחו של רופא-מאמין מסוריה בשם אלמן.

במהלך התקופה הזו יצאו השליחים לדוג לפחות יום אחד בכל שבוע, והם מכרו את השלל לדוד, לשם מאכל עבור תושבי המחנה שעל החוף. התמורה שהם קיבלו הועברה לקופת הקבוצה. השנים-עשר הורשו לבלות במשך שבוע אחד בכל חודש עם חבריהם או עם בני משפחתם.

ובעוד שאנדראס המשיך לנהל את פעילויות השליחים, היה זה פטרוס אשר נשא באחריות המלאה לבית הספר של האוונגליסטים. לפני הצהריים של כל יום לימדו כל השליחים, איש בתורו, את קבוצות האוונגליסטים, והן המורים והן התלמידים לימדו את הקהל בשעות אחר הצהריים. חמישה ערבים בשבוע, לאחר ארוחת הערב, ערכו השליחים שיעורי שאלות ותשובות לאוונגליסטים. פעם אחת בשבוע עמד ישוע בראש מפגש השאלות, וענה על כל השאלות שעדיין נותרו ללא מענה מהשיעורים הקודמים.

במשך חמישה חודשים חלפו דרך המחנה הזה כמה אלפי אנשים. ותכופות ניתן היה למצוא בו מתעניינים מכל קצוות האימפריה הרומית, ואף ממחוזות אשר ממזרח לנהר הפרת. הייתה זו התקופה הארוכה והמסודרת ביותר שבה לימד המאסטר. במשך התקופה הזו, בילתה משפחתו הקרובה של ישוע את רוב זמנה בנצרת או בכנא.

בניגוד למשפחת השליחים, המחנה לא התנהל באופן שיתופי. דוד זבדיה ניהל את עיר האוהלים הגדולה הזאת באופן שאפשר לה לקיים את עצמה, ואף-על-פי-כן, איש מעולם לא סורב. המחנה המשתנה-תדירות היווה חלק חיוני ממפעל הכשרת האוונגליסטים של פטרוס.

1. בית ספר חדש לנביאים

ועדת הקבלה לבית הספר לאוונגליסטים הורכבה על-ידי ישוע מפטרוס, יעקב ואנדראס. על תלמידי בית הספר החדש הזה לנביאים נמנו נציגים מכל הגזעים והאומות של העולם הרומי והמזרח, ואפילו מהודו הרחוקה. בית הספר התנהל בהתאם לתכנית של לימוד ועשייה. מה שלמדו התלמידים בבוקר, הם לימדו את הקהל אשר התקבץ על החוף בשעות אחר הצהריים. לאחר ארוחת הערב הם דנו באופן לא רשמי בלימודי הבוקר ובמה שלימדו אחר הצהריים.

כל אחד מן השליחים המורים לימד את נקודת השקפתו על בשורת המלכות. הם לא התאמצו ללמד באופן דומה; לא הייתה שיטה מואחדת או ניסוח דוגמטי של דוקטרינה תיאולוגית. ואף כי כולם לימדו את אותה אמת, כל שליח ושליח הציג את הפירוש האישי שלו לתורת המאסטר. ישוע תמך בהצגה המגוונת הזו של התנסות אישית בענייני המלכות, ובמפגש השאלות השבועי שלו הביא לכדי תיאום והרמוניה בין נקודות ההשקפה השונות והרבות האלה על הבשורה. על-אף

מסמך 148

החופש האישי הניכר אשר ניתן להם בנושאי שיטות ההוראה, היה זה שמעון פטרוס אשר נטה להשתלט על התיאולוגיה של בית הספר של האוונגליסטים. לאחר שמעון, השפעתו האישית של יעקב זבדיה הייתה הגדולה ביותר.

למעט אבנר ושליחיו של יוחנן, שבעים המורים והמטיפים לבשורה אשר הוסמכו לאחר מכן, יצאו משורות מאה ויותר האוונגליסטים אשר הוכשרו על החוף בחמשת החודשים הללו. בית הספר של האוונגליסטים לא היה שיתופי באותה מידה שבה השנים-עשר חלקו את הכול.

ואף-על-פי שהאוונגליסטים הללו לימדו והטיפו לבשורה, הם לא הטבילו מאמינים, אלא עד לאחר שמונו והוסמכו שבעים שליחי הבשורה בידי ישוע. ואולם, אך ורק שבעה מבין ההמונים אשר נרפאו כאן בסצינת הריפוי אשר התרחשה בסמוך לשקיעה, הצטרפו לשורות תלמידי האוונגליסטים. בן האציל של כפר נחום היה אחד מאלו אשר אומנו על-מנת להיות חלק ממשרתי הבשורה של בית הספר של פטרוס.

2. בית החולים בבית צידה

כחלק מן המחנה שעל החוף, אלמן, הרופא הסורי, עשרים-וחמש הנשים ושנים-עשר הגברים אשר סייעו בעדו, ארגנו וניהלו במשך ארבעה חודשים את מה שניתן להחשיב כבית החולים הראשון של המלכות. במרפאה הזו, אשר מוקמה במרחק קצר מדרום לעיר האוהלים הראשית, הם טיפלו בחולים בהתאם לכל השיטות החומריות הידועות, וכן באמצעות שיטות רוחניות של תפילה ועידוד האמונה. ישוע ביקר במחנה החולים לא פחות משלוש פעמים בשבוע, ויצר קשר אישי עם כל אחת ואחד מן הסובלים. ככל הידוע לנו, לא אירעו שום נסים או נפלאות על-טבעיות בקרב אלף החולים אשר יצאו מן המרפאה לאחר שחל שיפור במצבם, או לאחר שנרפאו. על-אף-פי-כן, הרוב הגדול מבין אלו אשר נהנו מן היחס הטוב לא הפסיקו להכריז כי ישוע ריפא אותם.

הרבה מן המזור אשר הביא ישוע בסעודו עבור החולים של אלמן אכן דמה למעשה נסים, אך ההנחיה אשר קיבלנו גורסת כי היו אלה תמורות של דעת ורוח אשר אותן ניתן לצפות כחלק מן ההתנסות של אנשים חדורי-אמונה בעלי ציפייה, אשר עומדים בקשר קרוב ומעורר השראה עם אישיות חזקה, חיובית ומיטיבה, כזו שהסעד שלה מסלק את הפחד ומפוגג את החרדה.

אלמן ועמיתיו ניסו ללמד את החולים את האמת על אודות "דיבוק ברוחות רעות", ואולם הם נחלו אך הצלחה מועטה בלבד. האמונה שמחלות גוף ונפש עלולות להיגרם בשל דיבוק במה שכונה רוח טמאה בדעתו או בגופו של אדם, הייתה כמעט נחלת הכלל.

בכל מגעיו עם החולים, וככל שהדבר נגע לטכניקת הטיפול, או לגילוי סיבות מחלות בלתי-ידועות, מילא ישוע אחר ההנחיות אשר קיבל מאחיו מפרדיס, עמנואל, בטרם יצא למשימת התגשמותו בגוף באורנטיה. אף-על-פי-כן, רבים מאלו אשר סעדו את החולים למדו דברים מועילים רבים אגב צפייה באופן שבו עורר ישוע את אמונתם ואת ביטחונם של החולים ושל הסובלים.

המחנה פוזר מעט לפני עונת העלייה במקרי התקררות והחום.

3. עסקי האב

במהלך כל התקופה הזאת ערך ישוע את התפילה במחנה פחות מתריסר פעמים, ורק פעם יחידה הוא נשא דברים בבית הכנסת של כפר נחום, בשבת השנייה בטרם עזיבתם אל מסע ההטפה השני בגליל, יחד עם האוונגליסטים החדשים אשר זה עתה הוכשרו.

מאז ההטבלה שלו, לא בילה המאסטר זמן כה רב לבדו, כמו בתקופה הזו, תקופת הכשרת האוונגליסטים בבית ציידה. כל אימת שאחד מהשליחים העז לשאול את ישוע מדוע שהה זמן כה רב הרחק מקרבתם, הוא ענה כי הוא "עסוק בעסקי האב".

במהלך תקופות ההיעדרות הללו, נלוו אל ישוע שליח אחד או שניים בלבד. הוא שחרר זמנית את פטרוס, יעקב ויוחנן מתפקידם כבני לווייתו האישיים על-מנת שיוכלו להשתתף בתהליך הכשרתם של המועמדים החדשים להימנות עם האוונגליסטים, אשר מספרם עמד על מעל למאה. כאשר ביקש המאסטר לעלות לגבעות ולעסוק בעסקי האב, הוא נהג לבקש מאחד או שניים מן השליחים אשר היו פנויים באותה עת להתלוות אליו. וכך, כל אחד מן השנים-עשר נהנה מההזדמנות לבלות בקרבתו של ישוע.

ואף כי עובדה זו לא התגלתה לצורך הכנת המסמכים הללו, הנחו אותנו להסיק כי במהלך תקופות ההתבודדות הרבות שלו בגבעות, נמצא המאסטר בקשר ניהולי ישיר עם רבים מן המנהלים הראשיים של ענייני היקום. בערך למן הטבלתו, ריבון זה של יקומנו אשר התגשם בגוף, הפך ליותר ויותר פעיל – ובאופן מודע – בניהול היבטים מסוימים של סדרי היקום. אנו תמיד סברנו, כי בדרך כלשהי אשר לא נתגלתה לעמיתיו, הוא עסק במהלך השבועות של הירידה בהיקף העיסוק בענייני הארץ בהנחיית אותן הוויות רוחניות תבוניות אשר הופקדו על ניהולו של יקום עצום בממדיו, וכי ישוע בן האנוש בחר לכנות את הפעילות הזו שלו כחלק מ"עיסוקו בעסקי האב".

פעמים רבות, כאשר ישוע היה לבדו במשך שעות, אך שני השליחים היו בסמוך, הם ראו את תווי פניו משתנים במהירות ובמגוון צורות, אף כי הם לא שמעו אותו מדבר כלל. הם גם לא הבחינו בשום מופע נראה לעין של הוויות שמימיות, אשר ייתכן שעמדו בקשר עם המאסטר, כפי שחלקם אכן ראה במהלך התרחשות מאוחרת יותר.

4. רוע, חטא ועוון

ישוע נהג לבלות שני ערבים בשבוע בשיחות מיוחדות ופרטיות עם יחידים אשר ביקשו לשוחח עמו, והוא עשה כן בפניה חבויה ומוגנת בגינה של זבדיה. באחת משיחות הערב הפרטיות האלה, שאל תומאס את המאסטר את השאלה הבאה: "מודע נחוץ לאדם להיוולד מחדש מן הרוח על-מנת להיכנס בשערי מלכות? האם לידה מחדש נחוצה על-מנת לחמוק מן הרשע? מאסטר, מהו רוע?" כאשר שמע ישוע את השאלות האלה, הוא אמר לתומאס:

"אל תשגה ואל תבלבל את הרוע עם האחד הרשע, או ליתר דיוק עם אותו אחד אשר עוול. אותו אחד אשר אתם מכנים הרשע הינו בן האהבה-העצמית, המנהל הבכיר אשר התמרד ביודעין כנגד שלטון אבי ושלטון בניו הנאמנים. אך את מורדי החטא הללו כבר דיכאתי. תן דעתך בבהירות על הגישות השונות האלה כלפי האב ויקומו. ולעולם אל תשכח את החוקים הבאים אשר נוגעים לרצונו של האב:

"הרוע הינו הפרה בלתי-מודעת או בלתי-מכוונת של חוק אלוהי, של רצון האב. באותה מידה, הרוע הינו מידת אי-השלמות של הציות לרצונו של האב.

"החטא הינו הפרה מודעת, ביודעין ובמכוון של חוק אלוהי, של רצון האב. חטא הינו מידת חוסר-הנכונות שלנו להיות מוכוונים באופן אלוהי ומונחים רוחנית.

"העוול הינו הפרה מכוונת, נחושה ומתמדת של חוק אלוהי, של רצון האב. עוול הינו מידת הדחייה המתמשכת של תכניתו האוהבת של האב להישרדות האישיות ולסעד הגאולה הרחום של הבן.

"מטבע הדברים, בטרם לידתו מן הרוח נתון בן התמותה לחסדן של נטיות רוע אינהרנטיות, אך התנהגות טבעית ובלתי-מושלמת שכזו איננה מהווה חטא או עוול. האדם בן התמותה רק החל את הרקעתו הארוכה אל מושלמות האב בפרדיס. אין היות אדם לא-מושלם או חלקי-בטבעו, כהיות אדם חוטא. אכן, האדם נתון לרוע, אך בשום מובן הוא אינו נחשב לבנו של האחד הרשע, אלא אם כן הוא בחר ביודעין ובמתכוון בדרכי החטא ובחיי העוול. הרוע הוא חלק טבוע בסדר העולם הזה, אך החטא הינו גישה מרדנית מודעת אשר הובאה אל עולם הזה בידי אלו אשר נפלו מאור הרוח אל חשיכה גדולה.

"תומאס, בלבולו אותך הדוקטרינות של היוונים ושגיאותיהם של הפרסים. אינך מבין את היחסים שבין הרוע לבין החטא, משום שאתה סבור כי אנושות החלה את דרכה על-פני האדמה עם אדם המושלם, והחטא הוא זה אשר דרדר אותה למעמדה הבזוי בהווה. אך מדוע זה תסרב להבין את משמעות הכתוב על קין, בנו של אדם, אשר הלך לארץ נוד ולקח לו שם אישה? ומדוע זה תסרב לפרש את משמעות הכתוב, אשר מתאר את בני האל אשר מצאו לעצמם נשים מבנות האדם?

"אכן, טבע האדם הוא רע מיסודו, אך האדם אינו חוטא בהכרח. הלידה מחדש – הטבילה ברוח – נחוצה על-מנת להיגאל מן הרוע ולהיכנס בשערי מלכות שמים, אך דבר מכל אלה אינו מפחית כהוא זה את העובדה שהאדם אכן הינו בן האל. נוכחותו הטבועה של הפוטנציאל לרוע אף איננה מעידה על כך שהאדם מרוחק באופן מסתורי מן האב אשר בשמים, ולפיכך הוא נדרש, כזר או כילד חורג, לבקש מן האב, באיזשהו אופן, שיאמצו אליו באופן חוקי. כל הרעיונות הללו מקורם, בראש ובראשונה, מאי ההבנה שלך את האב, ושנית, בשל בורותך באשר למקור האדם, לטיבו ולייעודו.

"היוונים, כמו האחרים, לימדו אותך כי האדם יורד בהתמדה משלמות גדולתו האלוהית אל עבר החידלון והשמד; ואילו אני באתי להראות כי עת ייכנס האדם בשערי המלכות, הוא ירקיע לבטח מעלה אל האל ואל שלמות אלוהית. כל הוויה אשר עדיין אינה דבקה עד תום באידיאלים האלוהיים והרוחניים של רצונו הנצחי של האב אכן היא רעה בפוטנציאל, אך הוויות מעין אלה אינן חוטאות כלל ועיקר, וקל וחומר שאינן נושאות בעוול.

"תומאס, האם לא קראת בכתבי הקודש, שם כתוב: 'בָּנִים אַתֶּם לְאֱדֹנֵי אֱלֹהֵיכֶם.' 'אֲנִי אֱהִיָּה לֹא לָאֵב, וְהוּא יִהְיֶה לִּי לְבֵן.' 'כִּי בְחַרְתִּי בּוֹ לִי לְבֵן, וְאֲנִי אֱהִיָּה לּוֹ לְאֵב.' 'הִבֵּי־אֵי בְנֵי מִרְחֹק, וּבְנֹתַי מִקְצֵה הָאָרֶץ; כֹּל הַנִּקְרָא בְּשֵׁמִי, וְלִקְבֹּדִי בְּרֵאֲתִיו.' 'אַתֶּם בְּנֵי אֱלֹהִים הַחַיִּים.' 'כִּי כָל אֲשֶׁר רוּחַ אֱלֹהִים יִנְהֹג, בְּנֵי אֱלֹהִים הֵמָּה.' ובעוד שקיים בילד חלק חומרי מן האב אשר בארץ, כך קיים גם חלק רוחני מן האב אשר בשמיים בכל אחת ואחד מבניו, בני אמונת המלכות."

כל אלו ויותר דיבר ישוע אל תומאס, והרבה מזה הבין השליח, אף כי ישוע הזהיר אותו לבל "להזכיר זאת לאחרים, בטרם אשוב אנוכי אל האב." ואכן, תומאס לא הזכיר את דבר השיחה, אלא עד לאחר שהמאסטר עזב את העולם.

5. תכלית העינוי

באחת מן השיחות הפרטיות האחרות מן הסוג הזה, בגן, שאל נתנאל את ישוע: "מאסטר, אף כי אני מתחיל להבין מדוע אתה מסרב לרפא את כולם ללא הבחנה, עדיין אינני מבין מדוע האב האוהב שבשמים מתיר לכל-כך הרבה מילדיו אשר בארץ להתענות כל-כך." על כך השיב המאסטר לנתנאל ואמר:

מסמך 148

"אתה, נתנאל, ועוד רבים אחרים כמותך, נותרים כך בתהייתכם משום שאינכם מבינים כיצד הופרע הסדר הטבעי של העולם הזה פעמים כה רבות בשל הרפתקאות החטא של מורדים מסוימים, אשר מרדו ברצון האב. ואנוכי הגעתי להתחיל ולהחיל סדר בכל אלה. ואולם, יידרשו עידינים רבים בטרם ישוב חלק זה של היקום אל נתיבי עבר, וכך ישתחררו ילדי האדם מן המשא העודף של החטא ושל המרד. נוכחותו של הרוע לבדו הוא מבחן הכרחי להרקעתו של האדם – החטא איננו נדרש לשם הישרדות.

"אך ראוי כי תדע, בני, כי האב אינו מענה את ילדיו במתכוון. האדם מביא על עצמו עינוי בלתי-נחוץ, כתוצאה מסירובו העיקש לצעוד בדרכים הטובות של רצון האל. ואף כי ברוע מצוי הפוטנציאל לעינוי, הרבה ממנו נגרם בשל החטא והעוול. בעולם הזה התרחשו מאורעות רבים יוצאים-מגדר-הרגיל, ואין להתפלא על כך שכל אנשי ההגות עומדים תמהים נוכח מופעי המכאוב והסבל אשר הם עדים להם. אך בדבר אחד עליך לבטוח: העינוי איננו הדרך שבה מעניש האב באופן שרירותי על מעשים רעים. חוסר-השלמות והמגבלות הן חלק טבוע מן הרוע; העונש אשר מוטל על החטא הוא בלתי-נמנע; לא ניתן לחמוק מן התוצאות ההרסניות של העוול. לא ראוי לאדם כי יאשים את האל בעינוי שהוא תוצאה טבעית של החיים אשר הוא עצמו בחר לחיות; ואף לא ראוי לו לאדם להתלונן על אותן התנסויות אשר הינן חלק מן החיים בעולם הזה. זהו רצונו של האב שבן התמותה יעמול בהתמדה וברציפות לשם שיפור מצבו על-פני האדמה. פעולה נבונה תאפשר לאדם להתגבר על הרבה מן הסבל אשר בארץ.

"משימתנו שלנו, נתנאל, הינה לסייע לבני האדם לפתור את בעיותיהם הרוחניות, ובכך לפנות את דעתם ולאפשר להם להתכונן טוב יותר, ולקבל השראה רבה יותר, לשם פתרון בעיותיהם החומריות הרבות. יודע אנוכי על הבלבול אשר גרמה לך הקריאה בתורה. פעמים רבות מדי נוטה האדם להאשים את האל באחריות לכל מה שהוא, בבורותו שלו, אינו מצליח להבין. האב איננו אחראי באופן אישי לכל דבר אשר לא הצלחת להבין. אל נא תטיל ספק באהבתו של האב רק משום שאחד מחוקי הצודקים והחכמים גרם לך למכאוב, משום שהפרת בתמימות, או בידועין, צו אלוה מעין זה.

"אך, נתנאל, אילו היטבת לקרוא בתורה, היית מוצא הנחיות רבות. האם לא תזכור את הכתוב: 'מוסר יהוה, בני אל תמאס; ואל תקוץ בתוכחתו, כי את אשר יאהב יהוה יוכיח, וכאב את בן ירצה.' 'כי לא ענה האל מלבדו.' 'טרח אענה, אני שגג, ועתה אמרתך שמרתי. טוב לי כי ענית, למען אלמד חקיקה.' 'כי ידעתי את מכאבך. מענה אלהי קדם, ומתחת זרעת עולם.' 'ויהי יהוה משגב לדרך, משגב לעתות בצרה.' 'יהוה יסעדנו, על ערש דוין; כל משכבו, הפכת בחליו.' 'כרחם אב על בנים, רחם יהוה על יראיו. כי הוא ידע יצרנו; זכור כי עפר אנחנו.' 'הרפא לשבורי לב; ומחבש לעצבותם.' 'כי היית מעוז לדל מעוז לאביון, בצר-לו. מחסה מזרם צל מחרב, כי רוח עריצים קרם קיר.' 'נתן ליעף כח, ולאיין אונים עצמה ירבה.' 'קנה רצון לא ישבור, ופשתה כהה לא יכבה.' 'כי תעבר במים אתך אני, ובנהרות לא ישטוף.' 'שלחני לחפש לנשברי לב, לקרא לשבויים דרוך, לנחם כל אבלים.' 'הנה אשרי אנוש, יוכחנו אלוה; כי לא יצא מעפר אנו.'"

6. אי-ההבנה באשר לסבל – הדרשה על איוב

באותו ערב, בבית צידה, שאל גם יוחנן את ישוע מדוע יש אנשים כה רבים אשר נדמה כי הם חפים מפשע ואשר סובלים ממחלות ומעינויים כה רבים. כמענה לשאלותיו של יוחנן, ובין דברים רבים אחרים, אמר המאסטר:

"בני, אינך מבין את משמעות הקושי, או את תכלית הסבל. האם לא קראת את יצירת המופת של הספרות השמית – את הסיפור המקראי על סבלותיו של איוב? האם לא תזכור כיצד מתחיל המשל הנפלא הזה בתיאור עושרו החומרי של משרת האל? וודאי תזכור כי איוב בורך בילדים, בעושר,

בכבוד, במעמד, בבריאות, ובכל יתר הדברים שבני האדם מעריכים בחיים. בהתאם למסורת העתיקה של בני אברהם, עושר חומרי שכזה היווה הוכחה חותכת לחסד האלוהי. אך רכוש חומרי ושגשוג בן-חלוף אינם מעידים על חסד האל. אבי אשר בשמים אוהב את העניים בדיוק כשם שהוא אוהב את העשירים; והוא אינו נושא פני איש.

"ואף כי המפר חוק אלוה יקצור במוקדם או במאוחר את עונשו, ואף כי אדם אכן יקצור את אשר זרע, ראוי שתדע כי לא תמיד מצוי מקור הסבל האנושי בחטא אשר קדם לו. הן איוב והן חבריו לא הצליחו למצוא את התשובה הנכונה לשאלות הקשות אשר עמדו בפניהם. ולאור הידוע לכם כעת, וודאי לא תסכימו כי השטן והאל נוהגים כמתואר במשל הייחודי הזה. ואף כי איוב לא הצליח למצוא, בדרכי הסבל, מענה לקושיות השכל אשר עמדו בפניו, ולא הצליח לפתור את הסוגיות הפילוסופיות אשר טרדו אותו, הוא אכן נחל ניצחון גדול; אפילו בעת שכל המגנטות התיאולוגיות שלו התמוטטו, הוא הרקיע לגבהים הרוחניים שבהם הוא היה יכול לומר בכנות, 'אֶמָאס וְנַחֲמָתִי'; ואז הוא נגאל בגאולת חזון האל. ולכן, אפילו דרך סבל אשר הוא לא הבין, הרקיע איוב לגבהים של הבנה מוסרית ושל תובנה רוחנית על אנושיות. כאשר המשרת המעונה רואה בעיני רוחו את האל, תחוה נשמתו שלום הנֶעֱלָה עַל כָּל שֶׁכָּל אֲשֶׁר בָּאֲדָם.

"חברו הראשון של איוב, אליפז, האיץ באיש הסובל לעמוד בעוז אל מול תעניתו, כפי שהוא עצמו דחק באחרים לעשות בימי השפע שלו. אמר מנחם כוזב זה: 'בטח בדתך, איוב; זכור כי בני עוול יענו, ולא הצדיקים. וודאי ראוי אתה לעונש הזה, שאם לא כן, לא היית מקבלו. הן תדע כי לא האָנוּשׁ מֵאֲלוֹהֵי יִצְדָק. רשעים לעולם לא יצליחו. הרי טבע האדם לצרתו, ואולי תוכחת האל לטובתך היא.' אין פלא כי איוב לא מצא כלל נחמה בפירוש הזה לבעיית הסבל האנושי.

"ואף כי עצת חברו השני, בלדד, נסמכה על התיאולוגיה המקובלת של אותם ימים, היא הייתה מדכאת אף יותר. אמר בלדד: 'לא יֵעֹנֶה הָאֵל צִדְקָה. אִם-בְּנִיךָ חָטְאוּ לוֹ; וְיִשְׁלַחֲם בְּיַד פֶּשַׁע; וּדְאִי חָטְאָתָה, שָׁאֵם לֹא כֵן, לֹא הִיִּית עֲוֹנוֹתֶיךָ. רָאוּי כִּי תִלְמַד מִנֶּהֱגֵה הָאֵל בְּאָדָם, כִּי הוּא הַכֹּל-יִכּוֹל מִשְׁמִיד אֶת הַרְשָׁעִים לְבָדָם.'

"ואז, ודאי תזכרו כיצד השיב איוב לחבריו, ואמר: 'היטב ידעתי כי יהוה לא יענני. כיצד יוכל אל צדיק להתעלם מחפות? אני למד כי איני יכול להיוושע מפנייה אל הכל-יכול. האם לא תוכלו לראות כי האל מתיר לרשעים לרדוף את הטובים? ואדם אשר כה חלש הוא, מה יוכל לקוות מידיו של האל הכול-יכול? האל ברא אותי כפי שאני, וכשיקום עלי, לא אוכל אני להתגונן מפניו. ולמה בראני האל לסבול כך?'

"ומי יוכל לקבול על גישתו של איוב אל מול עצת חבריו ואל מול האופן השגוי שבו הוא עצמו תפש את האל? האם לא תראה כי איוב כמה לאל אנושי, כי הוא ביקש להתייחד עם הוויה אלוהית אשר הכירה את מצבו של האדם והבינה כי גם הצדיק נדרש לסבול בחפזו בראשית חייו, בדרכו הארוכה מעלה לעבר פרדיס? מהסיבה הזאת הגיע בן האדם מעם האב, בכדי לחיות חיים בגוף בשר ודם, כך שיוכל לסעוד ולנחם את כל אלו אשר ייקראו מעתה ואילך לסבול עינויים כאיוב.

"חברו השלישי של איוב, צופר, דיבר אז במילים עוד פחות מנחמות באומרו: 'טיפשות מצדך לטעון לצדקתך אל מול עינויך. ואולם, מודה אני כי נפלאות דרכי האל. אולי תימצא תכלית נסתרת לעינויך.' ולאחר שאיוב שמע את שלושת חבריו, הוא פנה ישירות אל האל וביקש את עזרתו, באומרו כי 'אָדָם, יְלֹד אִשָּׁה, קָצַר יָמִים וְשָׁבַע רָגַז.'

"ואז החלה השיחה השנייה בין איוב לבין חבריו. אליפז הלך והתקשח, ונמלא בהאשמות ובסרקזם. בלדד התרעם על זעפו של איוב על חבריו. צופר שב והציע את עצמו המלנכולית. בשלב הזה איוב כבר מאס בחבריו ושוב פנה אל האל. הפעם הוא פנה לאל של צדק, בניגוד לאל של חוסר-צדק אשר תואר בנקודת ההשקפה של חבריו, האל שאליו הטיפה אפילו הגישה הדתית שלו עצמו. לאחר מכן, איוב מצא נחמה בחיים עתידיים שבהם ניתן יהיה לתקן את עוולות הקיום האנושי ביתר צדק. חוסר היכולת להיעזר באדם דחף את איוב לידי האל. אז פרץ בלבו מאבק איתנים בין האמונה לבין הספק. לבסוף, החל האדם הסובל לראות את אור החיים; נשמתו המעונה העפילה לגבהים חדשים של תקווה ושל אומץ; ואף כי ייתכן שהוא ימשיך לסבול ואפילו למות, זועקת כעת נשמתו המוארת את זעקת הניצחון, 'גאלי חיי'!"

"צדק איוב כאשר קרא תיגר על הדוקטרינה לפיה האל מעניש ילדים על חטאי אבותיהם. איוב תמיד היה מוכן להודות בצדיקותו של האל, אך הוא כמה להתגלות מרנינת-נשמה של טיבו האישי של הנצחי. זוהי משימתו על-פני האדמה. לא עוד תימנע מבני האדם המעונים נחמת הידיעה של אהבת האל והבנת חסד האל אשר בשמים. ואף כי קול האלוהים הבוקע מן הסערה היה מושג מלא הוד לימים ההם, אתה כבר יודע כי האב לא מגלה את עצמו כך, אלא דובר בתוככי לבו של האדם בקול דממה דקה, לאמור, 'זוהי הדרך; לכו בה.' האם לא תבין כי האל שוכן בקרבתך, וכי הוא הפך למה שאתה בכדי להפוך אותך למה שהוא!"

ואז סיים ישוע במילים האלה: "האב אשר בשמים לא ענה מלבדו, ויגה בני אדם. האדם סובל, בראש ובראשונה, מתאונות הזמן ומחוסר המושלמות של רוע קיום פיו בלתי-בשל. כמו כן, לא יוכל האדם לחמוק מתוצאות החטא – הפרתם של חוקי האור והחיים. לבסוף, יקצור האדם את זרעי התמרדותו העיקשת כנגד שלטון הצדק של השמים בארץ. ואולם, סבלו של האדם אינו פרי העונש האישי של הצדק האלוהי. האדם יכול לעשות רבות בכדי להקל על סבלו בארץ, ואכן הוא כך עושה. אך אחת ולתמיד, היפטר מן האמונה הטפלה כי האל מעניש את האדם כמצוות האחד הרשע, השטן. לימדו את ספר איוב ותגלו כי אפילו אנשים טובים דבקים ברעיונות שגויים רבים על אודות האל; ושימו אל לבכם כיצד אפילו איוב המעונה מצא נחמה וגאולה למרות רעיונות שגויים שכאלה. בסופו של דבר, אמונתו פילחה את ענני הסבל וחזתה באור החיים אשר נובע מעם האב כחסד מרפא וכצדקת נצח."

ימים רבים שקל יוחנן בלבו את הדברים הללו. כתוצאה מן השיחה אשר הוא קיים עם המאסטר בגן, השתנתה במובחן כל שארית חייו, ובימים מאוחרים יותר הוא אף פעל רבות על-מנת לשנות את נקודות ההשקפה של השליחים האחרים ביחס למקורם, טיבם ותכליתם של מכאובי האדם הפשוט. ואולם, יוחנן מעולם לא דיבר על אודות השיחה הזו, אלא לאחר עזיבתו של המאסטר.

7. האיש וידו היבשה

שתי שבתות בטרם יצאו השליחים וסגל האוונגליסטים החדש למסע ההטפה השני בגליל, דיבר ישוע בבית הכנסת של כפר נחום על "השמחה שבחיי צדק." בשעה שישוע סיים לשאת את דבריו, התקבצה סביבו קבוצה גדולה של נכים, פיסחים, חולים ומעונים אשר ביקשו מזור. בקרב אלו היו גם השליחים, רבים מן האוונגליסטים החדשים, וכן המרגלים מטעם הפרושים בירושלים. לכל מקום שאליו הלך ישוע (למעט כאשר הסתובב בגבעות ועסק בעסקי האב) שם הלכו אתו ששת המרגלים מירושלים.

בעת שישוע עמד ושוחח עם האנשים, עודד מנהיג קבוצת המרגלים הפרושים אדם שידו יבשה להתקרב אל ישוע ולשאול אותו אם מותר לבקש מזור בשבת, או שמא עליו להמתין ולבקש מזור ביום אחר. כאשר ראה ישוע את האדם הזה ושמע את דבריו, הוא הבין שהוא נשלח מטעם הפרושים ואמר: "בוא אלי לכאן ואשאל אותך שאלה. הֲיֵשׁ בְּכֶם אָדָם אֲשֶׁר לוֹ קֶבֶשׂ אֶחָד וְנָפַל

בְּבוֹר בְּשַׁבָּת, וְלֹא יִחְזִיק בּוֹ וַיַּעֲלֶנָּה? הָאֵם מוֹתֵר לַעֲשׂוֹת כֵּן בַּשַּׁבָּת? עֲנָה הָאָדָם: "כֵּן, מֵאֲסָטֵר, מוֹתֵר לַעֲשׂוֹת אֶת זֹאת בַּשַּׁבָּת." אִז פֶּנֶה יֵשׁוּעַ אֶל כּוֹלָם וָאָמַר: "יֹדַע אֲנוּכִי מְדוּעַ שִׁלַּחְתֶּם אֶת הָאָדָם הַזֶּה אֵלַי. אַתֶּם מִבְקָשִׁים לִמְצוֹא סִיבָה לְהַאֲשִׁים אוֹתִי, אִם אַכֵּן אֶגְלֶה חֹסֵד בַּשַּׁבָּת. שְׁתִּיקְתֶּם מֵעֵדָה עַל כֵּךְ שֶׁהִסְכַּמְתֶּם כִּי הוּצֵאתָ הַכֶּבֶשׂ הָאוֹמֵלֵל מִן הַבוֹר אַכֵּן מוֹתֵר, אִפִּילוֹ בַּשַּׁבָּת, וְאִנִּי קוֹרֵא לָכֶם לַהֲעִיד כִּי מוֹתֵר לַעֲשׂוֹת טוֹבָה שֶׁל אֲדִיבוּת-אוֹהֶבֶת בַּשַּׁבָּת, לֹא רַק עֲבוֹר בַּעֲלֵי הַחַיִּים אֲלָא גַם עֲבוֹר אֲנָשִׁים. וְמָה יִקָּר אָדָם מִן הַכֶּבֶשׂ! לָכֵן אֲכַרִּיז כִּי מוֹתֵר לַעֲשׂוֹת טוֹבָה בַּשַּׁבָּת." וּבַעֲתָ שֶׁהָם עֲמָדוּ מוֹלֹ בַּדְּמָמָה, פֶּנֶה יֵשׁוּעַ אֶל הָאִישׁ בַּעַל הַיָּד אֲשֶׁר יָבִישָׁה וָאָמַר לוֹ: "עֲמוּד כֹּאֵן לִידִי כְּדִי שְׂכוֹלֶם יִרְאוּ אוֹתְךָ. וְכַעַתָּה, כְּשִׁיּוֹדַע אֶתָּה כִּי רָצוֹן אֲבִי הוּא לַעֲשׂוֹת טוֹבָה בַּשַּׁבָּת, אִם אֲמוֹנָה בְּמִזּוֹר בְּלִיבְךָ, פִּשּׁוּט אֶת יָדְךָ."

פִּשְׁט הָאָדָם אֶת יָדוֹ, וְתִשׁוּב כִּידוֹ הָאֲחֵרֶת. הָאֲנָשִׁים בִּיקָשׁוּ לָקוּם עַל הַפְּרוּשִׁים, אֲךָ יֵשׁוּעַ הוֹרָה לָהֶם לַהֲיִרְגֵעַ וָאָמַר: "כִּרְגַע אֲמַרְתִּי לָכֶם כִּי מוֹתֵר לַעֲשׂוֹת טוֹבָה בַּשַּׁבָּת, בְּכִדִּי לַהֲצִיל חַיִּים, אֲךָ לֹא הִנַּחְתִּי אֶתְכֶם לַפְּגוּעַ וְלַהֲיִכְנַע לְרָצוֹן לַהֲרוֹג." הַפְּרוּשִׁים הַכַּעֲסִים פָּרְשׁוּ מִשָּׁם וָאֶף-עַל-פִּי שֶׁהָיָה זֶה יוֹם שַׁבָּת, הֵם מִיָּהָרֹו אֶל טַבְרִיָּה עַל-מִנַּת לַהֲיוֹעֵץ בַּהוֹרְדוֹס, וְהֵם עָשׂוּ כָל אֲשֶׁר לֹאֵל יָדָם עַל-מִנַּת לַעֲוֹרֵר אֶת חֲשָׁדוֹ וְלַצְרֵף אֶת בְּנֵי מִשְׁפַּחְתּוֹ אֶל מַחֲנֶה הַמִּתְנַגְּדִים לִישׁוּעַ. וְאוֹלָם, הוֹרְדוֹס סִירַב לִנְקוּט פַּעֲלוֹהַ כִּנְגַד יֵשׁוּעַ, וְהַמְלִיץ לָהֶם כִּי יִתְלוֹנְנוּ בִּירוּשָׁלַיִם.

הָיָה זֶה הַמִּקְרָה הָרֵאשׁוֹן שֶׁבּוֹ יֵשׁוּעַ חוֹלֵל נֶס בַּתְּגוּבָה לַאֲתָגֵר אֲשֶׁר אוֹיְבָיו הִעֲמִידוּ בַּפְּנִי. וְלֹא בְּכִדִּי לַהֲדָגִים אֶת יְכוּלֹת הָרִיפּוֹי שֶׁלּוֹ חוֹלֵל הַמֵּאֲסָטֵר אֶת מָה שֶׁמִּכּוֹנָה "נֶס", כִּי אִם עַל-מִנַּת לַהֲתַקּוּמָם כִּנְגַד הָעוֹבְדָה כִּי מִנּוּחַת הַשַּׁבָּת הַדִּתִּית הִשִּׁיתָה שְׁעָבוֹד אֲמִיתִי שֶׁל מַגְבָּלוֹת חֲסֵרוֹת-מִשְׁמַעוֹת עַל הָאֲנוּשׁוֹת כּוֹלָה. אָדָם זֶה שֶׁבַּ לַעֲבוֹדָתוֹ כִּבְנָאִי, וְהַתְּגָלָה כֹּאחֵד מֵאוֹתָם אֲנָשִׁים אֲשֶׁר הָרִיפּוֹי שִׁלָּהֶם הַמִּשְׁיָךְ בַּחַיִּים שְׁלָמִים שֶׁל הוֹקֶרֶת תּוֹדָה וְשֶׁל צְדִיקוֹת.

8. הַשָּׁבוּעַ הָאֲחֵרוֹן בְּבֵית צִידָה

בַּמַּהֲלָךְ הַשָּׁבוּעַ הָאֲחֵרוֹן לַשְּׁהוּתָם בְּבֵית צִידָה, חָל פִּיצוּל בִּקְרֵב קְבוּצַת הַמֵּרְגָּלִים מִירוּשָׁלַיִם בָּאֲשֶׁר לִיחָסָם אֶל יֵשׁוּעַ וְאֵל תּוֹרָתוֹ. שְׁלוּשָׁה מִן הַפְּרוּשִׁים הִתְרַשְּׁמוּ עַד מְאוּד מִמָּה שֶׁרָאוּ וְשָׁמְעוּ. בִּינְתִיִּים, בִּירוּשָׁלַיִם, הִצְהִיר בַּפּוֹמְבִי צַעִיר בִּשְׁם אַבְרָהָם, חֶבֶר רַב-הַשְּׁפָעָה בִּסְנֵה־דָרִיךְ, עַל תְּמִיכְתּוֹ בַּתּוֹרָתוֹ שֶׁל יֵשׁוּעַ וְהוֹטְבֵל בְּבִרְכַּת הַשִּׁילּוּחַ בִּידֵי אַבְנֵר. כָּל יְרוּשָׁלַיִם נִרְעָשָׁה מִן הַמֵּאוֹרַע וְשִׁלְיָחִים נִשְׁלָחוּ מִיד אֶל בֵּית צִידָה עַל-מִנַּת לִקְרֹא לַשִּׁשֶּׁת הַמֵּרְגָּלִים הַפְּרוּשִׁים לָשׁוּב.

הַפִּילוֹסוֹף הַיּוּנָנִי אֲשֶׁר בָּא בַּשַּׁעֲרֵי הַמַּלְכוּת בַּמַּהֲלָךְ מִסַּעַם הַקּוֹדֶם בְּגָלִיל, חָזַר וְעָמַד כְּמָה יְהוּדִים עֹשִׂיִּים מֵאֲלֶכְסַנְדְּרִיָּה. וּפְעַם נּוֹסַפְתָּ, הֵם שָׁבוּ וְהִזְמִינוּ אֶת יֵשׁוּעַ לָבוֹא לַעֲרִים וְלַהֲקִים שֵׁם בֵּית-סַפֵּר פִּילוֹסוֹפִי וְדִתִּי גַם בֵּית-חֹלִים. אֲךָ יֵשׁוּעַ דָּחָה בְּנִימוֹס אֶת הַהֲזָמָנָה.

בְּסִבִּיבוֹת הַזֶּמֶן הַזֶּה הִגִּיעַ אֶל הַמַּחֲנֶה בְּבֵית צִידָה נְבִיא-טֶרְנֶס מִבְּגַדָד, אָדָם בִּשְׁם קִירְמָת'. נְבִיא-לְכָאוֹרָה זֶה רָאָה חֲזִיוֹנוֹת בַּעֲת שֶׁנִּכְנַס לְטֶרְנֶס, הוּא אֶף חָלָם חֲלוֹמוֹת פְּנִטְסְטִיִּים בַּשַּׁעָה שֶׁשָּׁנָתוֹ הוֹפְרָעָה. הוּא חוֹלֵל מֵהוֹמָה לֹא קֵטְנָה בַּמַּחֲנֶה, וְשָׁמְעוֹן הַקְנָאִי הָיָה בַּעַד לְטַפֵּל בִּקְשִׁיחוֹת בַּמַּעֲמִיד הַפְּנִים הַזֶּה אֲשֶׁר הִשְׁלָה אֶת עֲצָמוֹ, אֲךָ יֵשׁוּעַ הִתְעַרַּב לְטוֹבָתוֹ וְהַעֲנִיק לוֹ חוֹפֶשׂ פַּעֲלוֹהַ מוֹחֵלֵט בַּמִּשְׁךְ מִסַּפֵּר יָמִים. כָּל אֵלּוֹ אֲשֶׁר שָׁמְעוּ אוֹתוֹ מִטִּיף הַכִּירוּ בַּעֲבוֹדָה כִּי תּוֹרָתוֹ לֹא הִיָּתָה מוֹצָקָה כְּמוֹ בַּשּׁוֹרֶת הַמַּלְכוּת. לְאַחַר זֶמֶן קָצֵר, הוּא חָזַר לְבְּגַדָד וְלִקַּח עִמּוֹ אֶךְ שֵׁשׁ נִשְׁמוֹת טוֹעוֹת וּבִלְתִּי-יִצִּיבוֹת. אֲךָ בְּטֶרֶם הִתְעַרַּב יֵשׁוּעַ לְטוֹבַת הַנְּבִיא מִבְּגַדָד, לִקַּח דּוֹד זָבִדְיָה וְכְמָה חֲבֵרִי וְעָדָה אֲשֶׁר מִיָּנָתָה אֶת עֲצָמָהּ, אֶת קִירְמָת' לֵאגָם, הִטְבִּיעוּ אוֹתוֹ כְּמָה פְּעָמִים וַיַּעֲצוּ לוֹ לַעֲזוֹב מִיד – לִלְכַּת וְלַהֲקִים לַעֲצָמוֹ מַחֲנֶה מִשְׁלוֹ.

באותו יום השתגעה רופאה פניקית בשם בֶּת-מְרִיּוֹן, ולאחר שכמעט טבעה בניסיון ללכת על המים, כמה מחבריה שלחו אותה משם.

המומר החדש מירושלים, אברהם הפרושי, העניק את כל רכושו עלי אדמות לקופת אוצר השליחים, ותרומה זו סייעה רבות לשליחתם המידית של מאה האוונגליסטים אשר זה עתה הוכשרו. אנדראס כבר הכריז על סגירת המחנה, וכולם התכוננו לשוב אל ביתם, או לחלופין ללכת בעקבות האוונגליסטים אל הגליל.

9. ריפוי המשותק

אחד מן המקרים המוזרים ביותר בכל חייו של ישוע על-פני האדמה אירע ביום שישי אחר הצהריים, ה-1 באוקטובר, בעת שישוע קיים את המפגש האחרון שלו עם השליחים, עם האוונגליסטים ועם שאר מנהיגי המחנה אשר פורק, וכאשר ששת הפרושים מירושלים ישבו בשורה הראשונה של האספה הזו, אשר התקיימה בסלון המרווח של בית משפחת זבדיה. באותה שעה המאסטר עמד ודיבר בחדר המרווח, אשר נבנה על-מנת לאכלס את המפגשים הללו במהלך העונה הגשומה. קבוצה גדולה של אנשים אשר התאמצו לקלוט מילה או יותר מדברי ישוע, הקיפה את הבית מכל עבר.

בעת שהבית הוקף כך באנשים אשר צמאו להאזין לישוע, התקרב אל הבית אדם משותק, אדם אשר שותק זמן רב לפני כן, ושחבריו הובילו אותו מכפר נחום כשהוא ישוב על כיסא קטן. המשותק שמע כי ישוע עמד לעזוב את בית צידה, ולאחר ששוחח עם אהרון הבנאי אשר נרפא לא מזמן, החליט להעמיד את עצמו אל מול נוכחותו של ישוע ולבקש ממנו מזור. חבריו ניסו להיכנס לבית זבדיה דרך הדלת הקדמית וגם דרך הדלת האחורית, אך הקהל הרב מנע זאת מהם. אך האיש המשותק סירב להיכנע. הוא הורה לחבריו למצוא סולמות שבעזרתם הם עלו אל גג החדר שבו דיבר ישוע, ולאחר מכן הם העזו להסיר את רעפי הגג והורידו בחבלים את המשותק עד שהוא ישב אל מול המאסטר. כשראה ישוע את אשר הם עשו הוא הפסיק את דבריו, בעוד שכל הקהל נדהם מנחישותם של החולה ושל חבריו. אמר המשותק: "מאסטר, אינני רוצה להפריע לשיעור, אך אני נחוש להתרפא. אינני כמו האנשים האלה אשר מתרפאים ומיד שוכחים את מה שלימדתי. אני מבקש להתרפא כדי שאוכל לשרת במלכות השמים." כעת, על-אף שעיניו של האדם הזה נגרמו לו בשל האופן שבו שגה בחייו, ישוע ראה את אמונתו של המשותק ואמר לו: "הִזָּק בָּנִי; נְסָלְחוּ לָךְ חֲטָאִיִּךְ. אֲמוֹנֶתְךָ הִיא אֲשֶׁר תְּצִיל אוֹתְךָ."

לשמע הכרזתו של ישוע, החלו הפרושים מירושלים, כמו גם סופרים ועורכי-דין אחרים אשר ישבו לצדם, לחשוב לעצמם: "מה לָזֶה כִּי יְדַבֵּר גְּדוּפִים כָּאֵלֶּה? מִי יִכּוֹל לְסַלּוֹחַ לְחַטָּאִים כִּי אִם הָאֱלֹהִים לְבַדּוֹ?" ישוע, אשר ראה בעיני רוחו כי הם חושבים לו את הדבר לחילול קודש, דיבר אליהם ואמר: "לְמָה תִּחְשְׁבוּ רָעָה בְּלִבְבְּכֶם? כִּמִּי אַתֶּם אֲשֶׁר תִּשְׁפֹּטוּ אוֹתִי? כִּי מֶה הַנֶּקֶל הָאֵמֶר נְסָלְחוּ לָךְ חֲטָאִיִּךְ, אִם אֵמֶר קוֹם הִתְהַלֵּךְ? אֲךָ לְמַעַן תִּדְעוּן כִּי בֶן-הָאָדָם יֵשׁ לוֹ הַשְׁלֹטוֹן בָּאָרֶץ לְסַלּוֹחַ לְחַטָּאִים, אוֹמֵר לְנֶכְה הָאֲבָרִים קוֹם שֶׁאֵת מִיִּטְתְּךָ וְלֶךְ-לָךְ אֶל בֵּיתְךָ." וכאשר דיבר ישוע, קם הנכה והלך לפניו, והם פינו לו את הדרך. וכל הרואים זאת נדהמו ממראה עיניהם. פטרוס פיזר את האספה, רבים התפללו ושיבחו את האל, והודו כי מעולם הם לא ראו מאורע מוזר מזה.

והיה זה בסביבות הזמן הזה ששליחי הסנהדרין הגיעו לקרוא למרגלים לשוב בחזרה לירושלים. לשמע המסר, הם החלו להתווכח בעוז בינם לבין עצמם; לאחר שהם סיימו להתדיין, חזרו מנהיגי הקבוצה ושניים מעמיתיו יחד עם השליחים לירושלים, ואילו שלושת המרגלים הפרושים האחרים התוודו על אמונתם בישוע; השלושה הללו הלכו מיד אל האגם, הוטבלו על-ידי פטרוס והוכרוזו על-ידי השליחים כילדי המלכות.